

BRIEVEN AAN MENSEN IN DE VERDRUKKING.

(Apoc. 2, 1-12; 3, 14-22; Joh. 22, 24-30)

Toespraak van Hans Slooff in de SOVE viering op 7 mei 2011.

- + De reeks christelijke bijbelse geschriften worden afgesloten met een boek, beter brief, die genoemd wordt naar het eerste woord: Apocalyps, openbaring, onthulling. De brief staat op naam van 'n Johannes; de overlevering houdt het bij Johannes de evangelist, die, verbannen, verbleef op het eiland Patmos, een strafkolonie van het Romeinse Rijk, aan de West-kust van Klein Azië.
- + “Openbaring” afkomstig van Jezus Messias, die Johannes moet doorgeven aan zijn dienstknechten, de 7 joods-christelijke gemeenten, in 't westen van Klein Azië. Daar heeft de Jezus-beweging vaste grond onder de voeten gekregen.
- + In welke situatie die gemeenten verkeerden wordt duidelijk als je de brieven leest. Ten tijde van keizer Domitianus (81-96 na Christus) leefden zij in een soort politie-staat: men kon niet onbevangen spreken en leven met elkaar, zoals de Jezus-volgelingen zich dat voorstelden. Hun vertwijfeling en wankelmoedigheid waren groot: Was hun geloven in Jezus zelfbedrog, 'n zinsbegoocheling? Wat is er onder hen van Jezus, het verhaal van de Verrezen, Levende Heer, terechtgekomen?

Waar blijft de vervulling van dat Jezusvisioen: een nieuwe wereld, waar brood genoeg en water stroomt voor allen?
- + In deze tijd van crisis, - politiek, economisch en maatschappelijk -, houden apocalyptische, verhalen, geschriften en visioenen de hoop” dat een nieuwe wereld komen zal” hoog. Het stond “spoedig” te gebeuren. Johannes schrijft zijn gemeenten in Klein Azië 'n brief om hen vanuit de verte een hart onder de riem te steken, “nu de boze aan de macht is”
7 Brieven aan zelfstandige gemeenten, ekklesiae.
- + 7 is het getal van de volheid: brieven voor iedereen, aan alle mensen van alle tijden. Daarom ook hier, nu, aan ons: Openbaring, afkomstig van Jezus Messias.
“Wie oren heeft, hore wat de Geest tot de vergadering zegt”:
“Ik ken jullie, Ik heb weet van jullie, Ik ken de plaats waar je woont.....
Ik ken je werken, je moeite en volharding, Ik heb weet van je verdrukking en armoede. Je hebt mijn woord bewaard, niet in de kast, zo goed mogelijk bewaarheid, gedaan en geleefd, en mijn Naam niet verloochend”
Hooft u psalm 139 doorklinken?
- + Maar dan: de gemeenten zijn in goeden doen gekomen, velen zijn welgesteld geworden: Rijken rijker en armen armer; velen aan de onderkant van de samenleving terecht gekomen. Het visioen van een nieuwe wereld hoeft niet meer zo nodig te komen want we hebben het best zo; we zijn tevreden.
“Je hebt je eerste liefde verlaten, je eerste werken....Je bent je vast gaan houden aan de leer van Bileam en eet afgodenvlees en bedrijft hoererij.....zelfgenoegzaam en zelfvoldaan

roep je: “ik zelf heb me rijk gemaakt en heb jou, Ene, dus niet meer nodig.”

- + Die oude brieven moeten wij goed lezen vandaag en hertalen: herlezen en herschrijven vanuit de tijd, de situatie van nu.
Ook de brief aan ons vandaag begint met:
“Ik heb weet van je verdrukking: wie oprecht, vanuit het hart spreekt, wordt monddood gemaakt, verwijderd, uitgesloten. De roep om bevrijding wordt gesmoord door eeuwigdurend opverleg waardoor geestkracht en daadkracht verstikt wordt.
Ik heb er weet van: armen worden armer en rijken verrijken zich ten koste van de naasten. Ik weet waar je woont: in protserig opgetuigde huizen op uitgestrekte landerijen. Buiten de omheining groepen de armen en daklozen samen, staren je met holle ogen aan, steken een lege hand uit om brood, schreeuwen geluidloos om water.
Ik heb weet van de angst, de wanhoop in de hoofden en harten van velen vanwege hun uitzichtloze toekomst.
Verslaafd geraakt aan steeds maar weer nieuw, groter en verfijnder, ben je hol en leeg geworden, zonder liefde, schallend koper, als ’n rinkelend bekken.
Met veel toeters en bellen vier je alom mijn Naam, roep je mijn Woord, te pas en te onpas, boeken vol, goud op snee, maar je hebt mijn Woord niet bewaard, bewaarheid: metterdaad gedaan en beleefd.

“Je bent noch koud, noch heet, was je maar koud of heet! Omdat je zo lauw bent spuw ik je uit! Smakeloos, gezapig, gemakzuchtig, leeg en hol van binnen geworden.
Je eerste enthousiasme om een nieuwe hemel en nieuwe aarde, om een radicaal nieuwe gerechtigheid is verworpen tot een “stil maar wacht maar, alles wordt nieuw” en heb je een houding aangenomen van “’t zal mijn tijd wel duren”
- + Toch laait het vuur weer op: toen en vandaag.
7 keer wordt hartstochtelijk geroepen: “Keer om en hoor wat de Geest zegt....Ik sta aan de aan je deur en klop en raad je aan van mij te kopen, van mij te leven: goud dat in het vuur gelouterd is, bron van helder stromend water.”
- + Er is een kerklied dat luidt: “Hoe is uw naam, waar zijt Gij te vinden, eeuwige God, wij willen U zien. Geef ons vandaag een teken van liefde, een wegwijzend woord ten leven”. (psalm 103)

En toen liet Hij Thomas zijn wonden zien om te zeggen, de tekenen in zijn zijde en in zijn handen
“Thomas, ekklesia, leg je handen op, steek je handen uit naar de verwonde en gebroken mensen te midden van wie je leeft. Ga naar de verblinde, verlamde en verdoofde mensen om je heen en doe wat ik jullie heb voorgeleefd.”
Thomas voelde en kon gaan geloven in de nieuwe wereldorde die nu met Jezus, de Levende begonnen is.
(Schriftverhalen zijn verhalen van lang geleden, maar het zijn ook verhalen van nu: ze geschieden en geschieden telkens weer wanneer we ze horen en ernaar gaan leven. Ze geschieden in onze eigen straat, dichtbij ons, in ons en verder weg als wij onze handen leggen om verwonde mensen, mensen uit hun gevangens zijn in bevrijden, brood delen.....)

Wie oren heeft om te horen, hore in de jammerklachten, verdriet, wanhopig geschrei van mensen vandaag, de stem van de Levende: Adam, mens, waar ben je?
wie oren heeft, hore de stem van de Levende in de roep, de schreeuw alom om vrijheid en bevrijding van de dictatoriale zeggingsmacht van enkelen,
wie oren heeft, hore en zie de Verrezen, Levende Heer in de boot- vluchtelingen onderdakzoekende mensen,
het terechte verlangen naar 'n stukje eigen grond, eigen huis en thuis op deze aarde.
wie ogen heeft om te zien, laat hij kijken en bij zich binnen komen de wonden in de samenleving, het onrecht, de chaos in de hoofden en harten van mensen, de ongelijkheid tussen mensen, in de verdeling van het goede van de aarde.

Keer om naar je eerste werken en giet olie in de wonden van de mensen aan de rand van de samenleving zoals de Samaritaan en doe verder wat voor de hand ligt dat je moet doen: zo iemand niet laten liggen langs de weg maar op je rug nemen en weer op de been zetten. Bekleed die beroofd zijn van hun waardigheid, de naakten, met nieuwe liefde, eerbied en genegenheid.
Haal de veroordeelden, buitengesloten mensen weer binnen de samenleving

Indien iemand mijn stem hoort en zijn deur, hart opent, ik zal bij hem binnen komen en ik zal met hem maaltijd houden en hij met mij." Aan tafel komen we er dan wel uit wat ons te doen staat. Vol nieuw vuur spoedden de aanvankelijk teleurgestelde Emmaüsgangers zich na het avondmaal met de Vreemdeling weer naar Jerusalem om de hand aan de ploeg te slaan: de Jezusbeweging kwam weer op gang.
"Laat die gezindheid in u groeien en bloeien die was en is in Jezus Christus, de Levende"

+ Wie oren heeft, hore wat de Geest tot de vergaderingen van toen, de ekklesia hier, vandaag, zegt: "Ik ga voor u uit, met u mee naar die nieuwe wereld, samenleving tot die is voltooid"